

ITALIAANSE NACHTEN - ROME

IRENE CAO

Italiaanse nachten
Rome

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Io ti sento*
Oorspronkelijke uitgever: Rizzoli Max
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: MECOB
Omslagbeeld: Ilona Wellmann / Arcangel Images
Auteursfoto: Al Bruni
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Irene Cao
Copyright © 2013 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 9789401601566 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vriendinnen

1

Voorzichtig drukt hij een kusje op mijn voorhoofd. Zijn vingers glijden langzaam over de welving van mijn heup en glippen vervolgens onder mijn overhemd. Zij'n overhemd. Ik open mijn ogen en kijk recht in zijn heldergroene blik. Die ogen die mijn ochtend meteen zo licht maken. Ik strek mijn hand uit naar zijn gezicht dat glad is als een babyhuidje. In het begin dacht ik dat hij 's nachts opstond om zich stiekem te scheren. Nu weet ik dat zijn huid gewoon zo is: zijn baardgroei is zo licht en onzichtbaar dat hij bij het opstaan al geschoren lijkt.

We liggen ieder op een zij met onze gezichten naar elkaar toe. Onze voeten raken elkaar aan. Onze lichamen hebben dezelfde geur. Gisteravond hebben we gevreeën en elke keer is het fijner, een ontdekkingsreis met de onweerstaanbare zweem van genot. Hij pakt me nu iets steviger vast en schudt me zachtjes door elkaar.

‘Bibi, wakker worden...’ Zijn stem klinkt als een briesje.

Ik sluit mijn ogen om nog even te doezelen en onder mijn trillende oogleden stel ik me deze dag voor, alle dagen, samen met hem.

Filippo.

‘Nog heel even...’ mompel ik en ik draai me op mijn andere zij.

Hij kust me nog een keer in mijn nek, staat op en laat de deur op een kier staan. Zo kan ik even alleen rustig wakker worden. Ik ben nog duf, maar met een enorme krachtsinspanning hijs ik me omhoog tegen het hoofdeinde van het bed. De zonnestralen die door het raam naar binnen vallen, strelen mijn gezicht. Het is acht uur op een hele mooie ochtend in mei. Buiten is het al warm en het licht is oogverblindend sterk.

Het is een nieuwe dag in mijn nieuwe leven.

Toen ik drie maanden geleden naar Rome vertrok en me bij het bouwterrein meldde, gebeurde er iets wat ik nooit had durven dromen: Filippo vergaf me. En dat niet alleen, hij luisterde naar me, begreep me en gaf me het gevoel dat ik nog steeds geliefd was. In zijn armen kreeg ik sterk het gevoel dat ik was thuisgekomen, dat ik verdwaald was geweest en mezelf had teruggevonden. We hoefden elkaar maar in de ogen te kijken om te beseffen dat we nog steeds samen wilden zijn. Dus ben ik weggegaan uit Venetië en hier naartoe verhuisd, naar zijn Romeinse appartement, dat inmiddels ons thuis is geworden. Het is een intieme loft met veel licht en uitzicht op het kunstmatige meer van de wijk EUR. Hij heeft de loft zelf ontworpen. Alles aan dit nestje bevalt me. Overall is iets van onszelf terug te vinden, van onze manier van denken, van onze passies: de boekenkast van epoxyhars die Filippo heeft ontworpen, de lampen van rijstpapier waar ik Japanse tekens op heb geschilderd en de posters van onze cultfilms. Ik hou van de ramen zonder gordijnen en zelfs van de claustrofobische lift in het gebouw, ook al ben ik elke keer weer bang om er in vast te komen zitten. Maar ik hou er vooral van, dat dit ons eerste huis samen is.

Ik ga naar de badkamer en breng snel mijn verwarde haar wat in model. Ik zet het vast met een klem in mijn nek zodat het in ieder geval niet meer voor mijn ogen valt. Van het

pagekapsel dat ik in mijn laatste herfst in Venetië droeg, is intussen bijna niets meer te zien. Mijn wilde, bruine haardos valt nu in zachte lokken tot over mijn schouders, ook al draag ik het altijd hardnekkig in snelle staartjes of op een andere gekke manier.

Ik trek de broek van mijn overall aan en slof naar de keuken waar Filippo zit. ‘Goedemorgen, slaapkopje,’ zegt hij en schenkt een glas sinaasappelsap in voor zichzelf. Hij is al klaar om te gaan: hij ruikt lekker en heeft een beige katoenen broek met een blauw overhemd aan en een stropdas met een optisch patroon. Die stropdas betekent dat hij vandaag naar kantoor gaat en niet naar het bouwterrein, zoveel weet ik inmiddels. Ik ben ontzettend jaloers op zijn fitheid ’s ochtends. Zelf lijk ik meer op een schildpad die zich door het huis voortsleept.

‘Goedemorgen,’ antwoord ik. Ik wrijf mijn ogen uit en gaap zo hard dat ik bijna mijn kaak ontwricht. Ik ga op het krukje zitten en zet mijn ellebogen op het marmeren kookeiland terwijl ik hevig naar de slaap terug verlang. Ik kijk op naar het fornuis waar in een steelpannetje water staat te koken voor mijn thee. Dit soort lieve dingen doet Filippo al voor mij sinds de eerste ochtend dat we samen wakker werden. Een klein gebaar, maar zo tekenend voor hem.

Hij zet het fornuis uit voordat het water overkookt. ‘Doe je er zelf je drugs in?’ vraagt hij.

Ik glimlach. Filippo beweert dat ik verslaafd ben aan groene thee en kruidenthee. Misschien heeft hij ook wel gelijk: ik drink dagelijks liters thee en koop het liefst zo veel mogelijk verschillende soorten. Ik loop naar de plank en pak een van de vele doosjes gedroogde blaadjes. Vandaag heb ik zin in een ayurvedisch mengsel: groene thee met rozen en vanille.

‘Wil je ook?’ vraag ik.

Filippo schudt zijn hoofd en nipt van zijn koffie.

‘Maar het is echt heel lekker hoor!’ Ik houd het doosje voor zijn neus om hem te laten ruiken.

‘Ja joh, waarom niet... ben je nu ook al dealer?’ vraagt hij en ruikt voorzichtig. ‘Dat ruikt naar dode kat,’ luidt zijn oordeel en hij haalt zijn neus op. Ik schud mijn hoofd: deze strijd had ik op voorhand al verloren. Ik ga weer op het krukje zitten met mijn dampende mok thee, voorzichtig, zodat ik mijn handen niet verbrand. Ik bekijk Filippo vanaf deze plek: zijn slanke en gespierde lichaam, zijn blonde haren, een beetje warrig gemaakt met wat gel. Ik vind hem steeds leuker. Heerlijk om onze rituelen met elkaar te delen; ons eigen wereldje met onze kleine gewoontes. Misschien zou iedere liefde wel zo moeten zijn. En hoe meer tijd er verstrijkt, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat wij ons hele leven samen kunnen blijven, zonder dat we in een sleur terecht komen zoals dat met sommige andere stelletjes gebeurt.

‘Waarom kijk je naar me?’ vraagt hij met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Ik kijk naar je omdat je mooi bent,’ antwoord ik en nip langzaam van mijn thee.

‘Slijmjurk!’ Hij komt dichterbij, prikt me in mijn zij en overlaadt mijn nek met kusjes. Dan gaat hij op het krukje naast me zitten, zet de iPad aan en bladert door de dagbladen waar hij een abonnement op heeft. Zijn gebruikelijke nieuwsupdate in de ochtend.

‘Ik snap echt niet dat je van dat ding kunt lezen,’ merk ik verbijsterd op.

‘Dit is veel fijner dan die grote, onhandige kranten en daarbij veel milieuvriendelijker.’ De manier waarop hij zachtjes met zijn vingers het scherm aanraakt, doet me denken aan een pianospeler.

‘Geef mij de papieren versie maar,’ zeg ik stellig.

‘Dat komt omdat je ouderwets bent,’ Filippo drinkt in één

teug zijn koffie op en een voldane glimlach glijdt van zijn lippen. ‘En daarbij ben je restaurateur van beroep...’

‘Ik ga niet in op je provocaties,’ kaats ik met een superieure houding terug. Deze discussie voeren we elke keer weer. Wie van ons twee heeft het meest nuttige en belangrijke werk? Ik conserveer het verleden en hij, als architect, ontwerpt de toekomst. Kortom, twee beroepen die elkaars tegenpolen zijn en dus komen we waarschijnlijk nooit uit dit dilemma.

‘Wat doe je vanavond?’ vraag ik terwijl ik een rijstwafel in mijn thee doop.

‘Weet ik niet, *amore*... Ik heb ook geen idee hoe laat ik klaar ben op kantoor,’ antwoordt hij afwezig zonder van zijn tablet op te kijken.

‘Die zogenaamde architecten die de toekomst uitvinden maar niet eens verder dan zeven uur ’s avonds kunnen kijken...’ mompel ik kritisch binnensmonds. Ik neem een hap van mijn wafel en onderdruk een sarcastisch lachje. Ik ga niet in op zijn provocatie, maar als ik de kans krijg laat ik het niet na om een kleine sneer uit te delen.

Filippo kijkt eindelijk op van zijn scherm. *Touché*.

Ik woel met mijn hand door zijn haar en weet dat hij hierdoor helemaal uit zijn vel springt van woede. En inderdaad, hij strekt zich naar me uit, pakt mijn arm vast en draait hem achter mijn rug: ‘Oké Bibi, als je het zo wilt hebben.’ Met zijn andere hand begint hij me op mijn ribben en onderin mijn nek te kietelen en ik lach en kronkel als een slang. Ik verzet me niet en vraag meteen genade. Filippo laat me plotseling los en kijkt op zijn horloge.

‘Shit, het is superlaat!’ Snel zet hij de iPad uit en stopt hem terug in het hoesje alsof het een relikwie is.

‘Ik kleed me vlug om,’ zeg ik omdat ik besef dat ik nog steeds in mijn pyjama rondloop. ‘Als je even op me wacht gaan we samen...’

‘Nee, dat gaat niet Bibi,’ zucht hij en trekt zijn schouders verontschuldigend op. ‘Ik moet over een half uur op kantoor zijn. Ik heb een afspraak met een klant. Ik baal ervan dat hij hem verdorie zo vroeg heeft ingepland...’

‘Oké,’ knik ik en trek een zielig, gelaten gezichtje om medelijden bij hem op te wekken. Dat gezicht zet ik altijd op om hem te vertederen. ‘Ga dan maar... ook al moet ik dan alleen over straat,’ zeg ik dreinend.

‘Ach, je weet nu in ieder geval wel hoe de metro werkt,’ snuift hij.

Kijk, misschien heeft Filippo wel gelijk, ik heb niet echt het richtinggevoel van een padvinder. Om eerlijk te zijn heb ik de uitzonderlijke neiging om te verdwalen en op de verkeerde bus of trein te stappen. Maar de overgang vanuit de bijna landelijke omgeving van Venetië naar de chaos in Rome is ook wel een verzachtende factor, toch?

‘Eikeltje!’ Ik zet een gek gezicht op en trek hem naar me toe. ‘Fijne dag,’ fluister ik en breng mijn lippen naar de zijne. ‘Tot vanavond, Bibi.’ Zijn kus laat een heerlijk mengsel van koffie en tandpasta achter in mijn mond.

De dag is goed begonnen. Ik loop met vastberaden passen naar het metrostation alsof ik de strijd aanga met een geduchte tegenstander. Maar ik kan dit, dat weet ik, ook al fluistert de hoogstaande zon me duidelijk in dat ik langzamer moet lopen en van dit wandelingetje moet genieten. EUR is een moderne wijk. Het levendige groen van de parken dat overgaat in het asfalt van de trottoirs en de betonnen gebouwen geeft een gevoel van rationele rust, ondanks het chaotische verkeer. Dit is allemaal nieuw voor mij. Ik ben een heel ander stadsleven gewend: verlaten pleintjes, *vaporetti* die af en aan varen, bruggen vol toeristen. Maar nog elke keer wandel ik met mijn hoofd in de wolken van

huis naar werk. Ik loop de trappen af bij het metrostation en neem doelbewust de ondergrondse tunnel in de richting van Rebibbia. Ik ben iedere keer weer bang dat ik me vergis: alles is zo verwarrend hier beneden! Ik ben meer dan eens verdwaald, maar mijn grootste fout was om Filippo te bellen en hem om hulp te vragen: ik vrees dat ik met die ene, wanhopige sos-oproep voor de rest van mijn leven zijn mikpunt van spot ben geworden.

Ik ga op het ijzeren bankje op het perron zitten in afwachting van de metro. Ik observeer de mensen om me heen en probeer te raden waar ze naartoe gaan en welk beroep ze uitoefenen. Toen we nog klein waren, speelden Gaia en ik dit spel altijd op de vaporetto als we uit school kwamen. Wie weet wat ze nu aan het doen is? In gedachten zie ik haar voorbij flitsen op Jimmy Choo-hakken van twaalf centimeter en in een kort jurkje, terwijl ze de zoveelste Japanse multimiljoenair begeleidt tijdens een uitputtende ochtendsessie shoppen.

Hoewel we elkaar vaak spreken, mis ik Gaia enorm: haar oprechte glimlach, haar kleurrijke uitdrukkingen, haar onstuimige omhelzingen en zelfs haar mode- en stijlvoorschriften. Onze vriendschap is misschien wel het enige wat ik met pijn heb moeten achterlaten in Venetië. Verder kon ik, los van mijn ouders natuurlijk, niet wachten om te vertrekken. Ik kan het bijna niet geloven dat ik over precies vijf dagen dertig word. Mijn dertigste kaarsje blaas ik in Rome uit en dat geeft me een euforisch gevoel. Ik, die nooit van verjaardagen hield. Ik voel dat ik op een cruciaal punt in mijn leven ben aangekomen. Voor een vrouw is het altijd traumatisch om alle zekerheden die je als twintiger hebt achter je te laten, maar ik ben ervan overtuigd dat ik de definitieve stap richting volwassenheid heb gezet met de best denkbare ingrediënten: een nieuwe liefde, een nieuwe stad, een nieuw leven. Als geluk bestaat, komt dit aardig in de richting.